

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н У. ВОТ

представено на 23 октомври 2008 година¹

1. Настоящото дело има за предмет жалбата, подадена от няколко собственици на земи² и едно сдружение на земеделски и горски стопанства³ (наричани по-нататък заедно „жалбоподателите“) срещу Определение на Първоинстанционният съд на Европейските общности от 22 юни 2006 г. по дело Sahlstedt и др./Комисия⁴.

2. С обжалваното определение Първоинстанционният съд отхвърля жалбата за отмяна, подадена от жалбоподателите срещу Решение 2005/101/ЕО на Комисията от 13 януари 2005 година за приемане съгласно Директива 92/43/ЕИО на Съвета⁵ на списъка с обекти от значение за Общността за Бореалния биогеографски регион⁶. Всъщност след като разглежда допустимостта на жалбата, Първоинстан-

ционният съд приема, че жалбоподателите не са пряко засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, и поради това отхвърля жалбата им.

3. Условието физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от общностен акт, за да бъде процесуално легитимирано в рамките на производство по отмяна, включва два елемента. На първо място, обжалваният акт трябва непосредствено да произвежда последици за правното положение на жалбоподателя. На второ място, актът не трябва да признава никакво право на преценка на националните органи, на които е възложено неговото изпълнение⁷. В обжалваното определение Първоинстанционният съд приема, че двата елемента не са налице.

4. Следователно в рамките на настоящото дело Съдът трябва да разгледа последиците за правното положение на жалбопо-

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Сред собствениците на земи има тринадесет физически лица, както и една фондация, наречена МТК:n säätiö (наричани по-нататък „собствениците на земи“).

3 — Става въпрос за Маа- ja metsätaloustuottajain keskusliitto МТК гу (наричано по-нататък МТК). Това сдружение представлява интересите на 163 000 земеделски и горски стопанства.

4 — T-150/05, Recueil, стр. II-1851, наричано по-нататък „обжалваното определение“.

5 — Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109), изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година (ОВ L 284, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 213, наричано по-нататък „директивата“).

6 — ОВ L 40, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 3, наричано по-нататък „спорното решение“.

7 — Вж. по-специално Решение от 13 март 2008 г. по дело Комисия/Infront WM (C-125/06 P, Сборник, стр. I-1451, точка 47 и цитираната съдебна практика).

дателите от решение, което класира някои територии като територии от значение за Общността. Освен това Съдът трябва да прецени обхвата на правото на преценка, с което разполагат държавите членки при изпълнението на това решение.

I — Правна уредба и фактически обстоятелства

5. В настоящото заключение ще предложи на Съда да уважи жалбата, да отмени обжалваното определение и да постанови окончателно решение по допустимостта на жалбата в първоинстанционното производство.

6. Всъщност поддържам, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото при разглеждането на допустимостта на жалбата, като е приел, че жалбоподателите не са пряко засегнати от спорното решение.

7. Ще изложа причините, поради които считам, че напротив, това решение, което класира като територии от значение за Общността терени, върху които собствениците на земи имат права, засяга правното им положение и оставя съвсем ограничена свобода на преценка на държавите членки, на които е възложено неговото изпълнение. След това ще посоча защо според мен собствениците на земи са и лично засегнати от спорното решение и защо на МТК трябва да се признае процесуална легитимация.

8. Директивата цели създаването на единна европейска екологична мрежа, наречена „Натура 2000“. Мрежата трябва да благоприятства запазването и възстановяването на естествените местообитания, както и на дивата флора и фауна на територията на държавите — членки на Европейската общност⁸.

9. Посочената мрежа се състои от „специални защитени зони“. По силата на член 1, буква л) от директивата специална защитена зона означава „територия от значение за Общността, определена от държавите членки чрез законова или административна разпоредба и/или договор, в която се провеждат мероприя-

⁸ — Първо, трето, четвърто, пето и шесто съображение.

тията, необходими за опазване или възстановяване на благоприятно състояние на запазване на естествените местообитания и/или популации на видовете, за които тя е определена“.

10. Зоните се определят съгласно посочената в член 4 от директивата процедура, която се състои от три етапа.

11. В рамките на първия етап държавите членки предлагат на Комисията на Европейските общности списък на територии от значение за Общността, които се намират на тяхна територия, с цел защитата на типовете естествени местообитания или на посочените в директивата растителни и животински видове. Този списък се придружава от всички полезни сведения не само с научен, екологичен⁹ и географски¹⁰ характер, но и с икономически и социален характер¹¹ и трябва да се

изпрати на Комисията в срок от 3 години след нотифицирането на директивата.

12. По-нататък, на втория етап, Комисията, действайки в рамките на процедура, в която се включва комитет *ad hoc*¹², приема списък на териториите, избрани като територии от значение за Общността. Списъкът се изготвя в срок от шест години след публикуването на директивата.

13. Накрая, третият етап е описан в член 4, параграф 4 от директивата. Той бележи края на процедурата по определяне на специалните защитени зони.

9 — Каквито са класифицирането на животинските популации според орнитоложките критерии, посочени в приложение I към Директива 79/409/ЕИО на Съвета от 2 април 1979 година относно опазването на дивите птици (ОВ L 103, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 77), както и данните за мигриращите птици, които често присъстват на територията и не са посочени в това приложение, класифицирането на бозайниците, влечугите, земноводните, рибите, безгръбначните, както и растенията, посочени в приложение II към директивата, и другите важни растителни и животински видове, които не са включени в това приложение.

10 — Каквито са разположението на територията и картографските данни за нея.

11 — По този начин се препоръчва на държавите членки да съобщават „[и]нформация за въздействията и дейностите във и около обекта“. За тази цел държавите членки се приканват да предоставят данни за дейностите, свързани по-специално със земеделието и горското стопанство, риболова, лова и събирането, с урбанизацията, индустриализацията, транспортирането и комуникациите (вж. точка 6.1. и допълнение Д от Решение 97/266/ЕО на Комисията от 18 декември 1996 година относно формуляра за предоставяне на информация за предложението в рамките на „Натура 2000“ обекти (ОВ L 107, стр. 1, и по-специално стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 4, стр. 3).

14. Тази разпоредба предвижда, че ако дадена територия е приета от Комисията като територия от значение за Общността, „Съответната държава членка я определя за специална защитена зона“.

12 — Членове 20 и 21 от директивата. Този комитет се състои от представители на държавите членки и се председателства от представителя на Комисията.

15. Освен това съгласно член 4, параграф 5 от директивата след включване на дадена територия в списъка на териториите от значение за Общността тя подлежи на разпоредбите на член 6, параграфи 2—4 от директивата.

16. Член 6 от директивата определя режима, който държавите членки трябва да приемат, за да осигурят опазването и управлението на териториите „Натура 2000“.

17. Член 6, параграф 1 от директивата предвижда общ консервационен режим, който държавите членки трябва да въведат за специалните защитени зони. Режимът може да приеме формата на мерки от правно, административно и договорно естество, а при необходимост и на планове за управление.

18. За разлика от тази разпоредба, член 6, параграфи 2—4 от директивата се прилага след включването на дадена територия в списъка на териториите от значение за Общността.

19. Съгласно член 6, параграф 2 от директивата държавите членки трябва да вземат всички подходящи мерки за предотвратяване на влошаването на състоянието на местообитанията и обезпокояването на защитените видове. Следователно тази разпоредба е предимно превантивна.

20. От своя страна, член 6, параграфи 3 и 4 от директивата определя условията, при които могат да се разрешават планове или проекти, които могат да имат отрицателно влияние върху територията.

A — Спорното решение

21. В изпълнение на директивата спорното решение определя списъка с териториите от значение за Общността за Бореалния биogeографски регион. Списъкът е приет на основание член 4, параграф 2, трета алинея от директивата.

22. Сред териториите от значение за Общността, включени в списъка в приложение I към спорното решение, се намират следните територии:

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА Г-Н ВОТ — ДЕЛО С-362/06 P

A	B	C	D		E	
Код на [ТЗО] ¹³	Наименование на [ТЗО]	*	Площ на [ТЗО] (в ha)	Дължина на [ТЗО] (в km)	Географски координати на [ТЗО]	
					Географска дължина	Географска ширина
[...]						
FI0100 040	Nuuksio	*	5 643		E 24 29	N 60 19
[...]						
FI0100 050	Haaviston alueet	*	59		E 24 24	N 60 32
[...]						
FI0200 011	Varesharju	*	271		E 23 42	N 60 26
[...]						
FI0900 013	Hietasyrjänkangas-Sirkkaharju		378		E 25 59	N 62 29

13 — Територия от значение за Общността.

23. Посочените в спорното решение територии включват терените на собствениците на земи¹⁴.

II — Производството пред Първоинстанционния съд

24. На 18 април 2005 г. жалбоподателите подават жалба в Първоинстанционния съд с искане за частична или пълна отмяна на спорното решение.

25. С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 юли 2005 г., Комисията повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

26. С Определение на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд от 27 септември 2005 г. е допуснато встъпването на Република Финландия в подкрепа на исканията на Комисията.

14 — Някои собственици на земи са посочени и идентифицирани в точка 6.2.2.7 от жалбата в първоинстанционното производство.

III — Обжалваното определение

27. След като разглежда допустимостта на жалбата, Първоинстанционният съд приема, че жалбоподателите не са пряко засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, и поради това отхвърля жалбата им.

28. Най-напред Първоинстанционният съд напомня разпоредбите на член 230, четвърта алинея ЕО, според които „[в]сяко физическо или юридическо лице може да [обжалва] решенията, които са адресирани до него, или [...] решение, което въпреки формата си на регламент или решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично“.

29. Следователно, след като констатира, че жалбоподателите не са адресати на спорното решение, Първоинстанционният съд проверява дали то ги засяга пряко и лично.

А — По въпроса дали собствениците на земи са пряко засегнати

30. След като в точки 52 и 53 от обжалваното определение напомня практиката на Съда в тази област, Първоинстанционният съд разглежда последиците от спорното решение за правното положение на собствениците на земи — физически лица¹⁵. Той приема следното:

„54 Първоинстанционният съд счита, че не може да се приеме, че [спорното] решение, с което се определят като територии от значение за Общността зони от финландската територия, в които жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица] притежават терени, само по себе си поражда последици за правното положение на жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица]. [Спорното] решение не съдържа никакви разпоредби относно режима за защита на териториите от значение за Общността като консервационни мерки или разрешителни процедури [...]. То не засяга нито правата и задълженията на собствениците на земеделски имоти, нито упражняването на тези права. Обратно на твърдението на жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица], включването на тези територии в списъка с териториите от значение за Общността не поражда никакви задължения за икономическите оператори или за частните лица.“

31. По-нататък Първоинстанционният съд разглежда второто условие, изведено в съдебната практика, според което изпълнението на обжалвания акт трябва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна правна уредба. В това отношение в точки 55—58 от обжалваното определение Първоинстанционният съд разглежда съдържанието на задълженията на държавите членки съгласно член 4, параграфи 4 и 5 и член 6 от директивата. Първоинстанционният съд прави следния извод:

„59 При запознаване със споменатите задължения, които възникват за засегнатите държави членки след определянето на териториите от значение за Общността със [спорното] решение, следва да се констатира, че нито едно от тези задължения не е пряко приложимо към жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица]. Всъщност всички тези задължения изискват приемането на акт от страна на съответната държава членка, с който тя да уточни по какъв начин възнамерява да изпълни въпросното задължение, независимо дали се отнася до необходимите консервационни мерки (член 6, параграф 1 от директивата [...]), до подходящите мерки за предотвратяване на влошаване на състоянието на територията (член 6, параграф 2 от директивата [...]) или до одобрението от компетентните национални органи на проект, който може да засегне значително съответната територия (член 6, параграфи 3 и 4 от директивата [...]).“

15 — Струва ми се, че в анализа си Първоинстанционният съд не е разгледал правното положение на фондацията МТК:n säätiö, която, напомням, също е собственик на терени, включени в спорното решение.

60 Следователно от директивата [...], въз основа на която е било взето [спор-

ното] решение, произтича, че тя обвързва държавата членка по отношение на постигането на дадения резултат, като оставя на националните власти компетентността относно консервационните мерки, които да се вземат, и относно разрешителните процедури, които да се следват. Този извод не би могъл да се обезсили поради обстоятелството, че така признатата на държавите членки свобода на преценка трябва да се упражнява в съответствие с целите на директивата [...]“

32. Отгук Първоинстанционният съд заключава, че собствениците на земи — физически лица, не са пряко засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, и приема, че не е необходимо да се разглежда въпросът дали те са лично засегнати от този общностен акт.

Б — По въпроса дали МТК е пряко засегнато

33. В точка 61 от обжалваното определение и с оглед на изводите, които прави относно прекия интерес на собствениците на земи — физически лица, Първоинстанционният съд приема, че членовете на МТК не могат да се считат за пряко засегнати от спорното решение. Първоинстанционният съд посочва също, че това сдружение не е доказало, че има собствен интерес от водене на делото.

34. На посочените основания Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като недопустима.

IV — Производството пред Съда и исканията на страните

35. На 4 септември 2006 г. жалбоподателите подават в секретариата на съда настоящата жалба.

36. С определение от 16 януари 2007 г. на председателя на Съда Кралство Испания е допуснато да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

37. С жалбата си жалбоподателите искат от Съда да отмени обжалваното определение и да постанови отмяната на спорното решение. Те искат също Съдът да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по двете производства.

38. Комисията, подкрепена от Кралство Испания, иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

V — Жалбата

39. Жалбоподателите посочват три правни основания в подкрепа на жалбата си, изведени, на първо място, от липсата на мотиви на обжалваното определение, на второ място — от неправилност на преценката на Първоинстанционния съд, че те не са пряко засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, и на трето място — от липсата на ефективна съдебна защита.

А — По първото правно основание, изведено от липсата на мотиви на обжалваното определение

1. Доводи на страните

40. В точки 57—60 от жалбата жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд не е отговорил на довода, свързан с правните последици на задължението за проверка на плановете по член 6, параграф 3 от директивата. Според тях обаче този довод ясно е бил наведен в точки 21—29 от писменото становище, представено след възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията.

2. Съображения

41. Това правно основание е свързано с изричното изискване за мотивиране. То има за цел да бъде санкционирана липсата на мотиви в обжалваното определение.

42. Относно жалбите, подадени срещу постановените от Първоинстанционния съд решения, Съдът многократно е приемал, че въпросът, дали Първоинстанционният съд е разгледал правните основания на страните и е мотивирал правилно решението си, представлява правен въпрос, който като такъв може да бъде повдигнат в производството по обжалване¹⁶.

43. От постоянната съдебна практика следва, че Съдът не задължава Първоинстанционния съд да излага изчерпателно и да посочва поединично всички представени от страните по спора съображения. Мотивите могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които са взети въпросните мерки, а на компетентната юрисдикция — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол¹⁷. Когато става въпрос за жалба, основана на член 230 ЕО, изискването за мотивиране

¹⁶ — Вж. по-специално Решение от 20 ноември 1997 г. по дело Комисия/V (С-188/96 P, Recueil, стр. I-6561, точка 24) и Решение от 7 май 1998 г. по дело Somaso/Комисия (С-401/96 P, Recueil, стр. I-2587, точка 53).

¹⁷ — Вж. в този смисъл Решение от 25 октомври 2007 г. по дело Компиои и др./Комисия (С-167/06 P, Сборник, точка 22 и цитираната съдебна практика).

предполага Първоинстанционният съд да разгледа правните доводи за отмяна, изложени от жалбоподателя, и да изложи причините, поради които правното основание е отхвърлено или обжалваният акт е отменен.

44. Въпреки че Първоинстанционният съд не е длъжен да отговаря подробно на всеки изложен от жалбоподателя довод, особено ако той не е достатъчно ясен и точен и не се основава на обстойно изложени доказателства, Съдът счита, че Първоинстанционният съд трябва поне да разгледа всички твърдени нарушения на правото¹⁸.

45. След напомнянето на тези принципи следва да се прецени дали Първоинстанционният съд е пропуснал да отговори на въпросния довод на жалбоподателя и ако е необходимо, дали е бил длъжен да отговаря на този довод.

46. В дадения случай констатирам, че жалбоподателят ясно и точно са изложили причините, поради които считат, че са пряко засегнати от спорното решение. По-специално, в раздел 2.2 от писменото си становище¹⁹, и конкретно в точки 21—29 от него, те излагат по доста подробен начин новите задължения, които се възлагат заповедта на собствениците на земи, например задължението за проверка

на планове и на проектите по член 6, параграф 3 от директивата.

47. Този довод е представен в подкрепа на правното основание, свързано с прекия интерес на жалбоподателя. Не става въпрос за различно правно основание, както е представено в обобщението, приложено от жалбоподателя към писменото им становище, и в резюмето на посочените в подкрепа на жалбата правни основания²⁰.

48. Виждането на Първоинстанционния съд, свързано с прекия интерес на собствениците на земи — физически лица, е включено в точки 54 и 59 от обжалваното определение, които гласят:

„54 Първоинстанционният съд счита, че не може да се приеме, че [спорното] решение [...] само по себе си поражда последици за правното положение на жалбоподателя [собствениците на земи — физически лица]. [Спорното] решение не съдържа никакви разпоредби относно режима за защита на териториите от значение за Общността като консервационни мерки или разрешителни процедури [...]. То не засяга нито правата и задълженията на собствениците на земеделски имоти, нито упражняването на тези права. Обратно на твърдението на жалбоподателя [собствениците

18 — Пак там.

19 — Имам предвид писменото становище, подадено след възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията в първоинстанционното производство.

20 — Вж. съответно точки 68—70 от писменото становище и стр. 4 от жалбата.

на земи — физически лица], включването на тези територии в списъка с териториите от значение за Общността не поражда никакви задължения за икономическите оператори или за частните лица.

[...]

- 59 При запознаване със споменатите задължения, които възникват за засегнатите държави членки след определянето на териториите от значение за Общността със [спорното] решение, следва да се констатира, че нито едно от тези задължения не е пряко приложимо към жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица]. Всъщност всички тези задължения изискват приемането на акт от страна на съответната държава членка, с който тя да уточни по какъв начин възнамерява да изпълни въпросното задължение, независимо дали се отнася до необходимите консервационни мерки (член 6, параграф 1 от директивата [...]), до подходящите мерки за предотвратяване на влошаване на състоянието на територията (член 6, параграф 2 от директивата [...]) или до одобрението от компетентните национални органи на проект, който може да засегне значително съответната територия (член 6, параграфи 3 и 4 от директивата [...])“.

49. По този начин в точка 61 от обжалваното определение Първоинстанционният съд прави извода, че МТК не може да е пряко засегнато.

50. Достатъчно е само да се прочете обжалваното определение, за да се констатира, че Първоинстанционният съд се е произнесъл по правното основание, свързано с прекия интерес на жалбоподателите. Вярно е, че Първоинстанционният съд не е разгледал в подробности последиците от член 6, параграф 3 от директивата върху правното положение на собствениците на земи. Можем само да съжаляваме за лаконичността на доводите по тази точка, доколкото Първоинстанционният съд се произнася, напомням, по липсата на абсолютна процесуална предпоставка.

51. Въпреки това мисля, че мотивите на обжалваното определение позволяват на Съда да упражни съдебен контрол и освен това позволяват на жалбоподателите да се запознаят с причините, поради които Първоинстанционният съд е приел, че те не са пряко засегнати от спорното решение. Както ясно следва от обжалваното определение, Първоинстанционният съд се основава на констатацията, че спорното решение не съдържа нито една разпоредба, свързана с режима на защита, посочен в член 6 от директивата, и освен това оставя свобода за преценка на държавите членки, натоварени с прилагането на директивата.

52. Ето защо предлагам на Съда да обяви първото правно основание за неоснователно.

Б — По второто правно основание, изведено от неправилна преценка на Първоинстанционния съд относно прекия интерес на собствениците на земи

с включването на тези територии в мрежата „Натура 2000“.

1. Доводи на страните

53. Жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че те не са пряко засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО и практиката на Съда. Според тях Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото при разглеждането на двете изисквани от съдебната практика условия, според които, от една страна, спорният акт трябва да засяга правното положение на жалбоподателя и от друга страна, изпълнението му трябва да е с чисто автоматичен характер²¹.

54. По отношение на първото условие жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е дал неправилно тълкуване на член 6 от директивата, доколкото е приел, че спорното решение не поражда никакви преки правни последици за тях.

55. От една страна, спорното решение щяло неизбежно да доведе до класирането на избраните територии от значение за Общността като специални защитени зони. Следователно посоченото решение окончателно щяло да реши въпроса

56. От друга страна, спорното решение щяло да въведе забрана за влошаване на състоянието на териториите, класирани като територии от значение за Общността, както и задължение за проверка на плановете и на проектите, които могат да се реализират в тези територии, както е предвидено в член 6, параграф 3 от директивата. Обстоятелството, че спорното решение само по себе си не съдържа задължения или ограничения, засягащи имотите, било без значение.

57. В подкрепа на този извод жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е разгледал правните последици на спорното решение, без да вземе предвид различните етапи на процедурата по избор на териториите.

58. Относно второто условие жалбоподателите твърдят, че Първоинстанционният съд е дал неправилно тълкуване и на член 6 от директивата, като е приел, че за да може спорното решение да породи правни последици, е необходимо държавите членки да вземат определени мерки, по отношение на които разполагат с право на преценка.

21 — Точки 8—56 от жалбата.

59. От своя страна, Комисията поддържа че обжалваното определение съответства на практиката на Съда, свързана с член 230, четвърта алинея ЕО. Според нея спорното решение не засяга пряко жалбоподателите, тъй като не съдържа нито една разпоредба относно режима на защита, който държавите членки трябва да приемат въз основа на директивата. Освен това член 6, параграф 3 от директивата, както и спорното решение по никакъв начин не възпрепятствали жалбоподателите да реализират проекти за недвижими имоти, лесовъдство или земеделие в специалните защитени зони. Съдържанието на тази разпоредба било ясно и изисквало единствено прилагането на процедурите по контрол и организирането на консултация от компетентните национални органи преди одобряването на проекта. Накрая, Комисията не счита за необходимо да отговаря на доводите на жалбоподателите, според които спорното решение ги засяга и лично.

2. Съображения

61. Съгласно член 2 от спорното решение негови адресати са само държавите членки. Следователно физическите лица, в случая някои собственици на земи, или юридическите лица, в случая фондация МТК:n säätiö, които искат да подадат жалба за отмяна на това решение, трябва да отговарят на условията по член 230, четвърта алинея ЕО. В това отношение те трябва да докажат, че спорното решение ги засяга пряко и лично. Ако спорното решение не отговаря на тези условия, подадената жалба срещу него от физическо или юридическо лице е недопустима.

62. Това е предметът на настоящия спор.

60. Кралство Испания, което встъпва в подкрепа на исканията на Комисията, добавя, че спорното решение само констатира едно фактическо положение, поспециално обединяването на характерни условия на околната среда върху определена територия. Освен това то уточнява, че последиците от член 6, параграф 3 от директивата не следват от спорното решение, а от актовете на държавите членки за обявяване на специални защитени зони.

63. Съгласно постоянната съдебна практика, както напомня и Първоинстанционният съд в точка 52 от обжалваното определение, условието физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от решение, включва следните два елемента. На първо място, актът трябва непосредствено да произвежда последици за правното положение на частноправния субект. На второ място, посоченият акт не трябва да признава никакво право на преценка на адресатите, на които е възложено изпъл-

нението му, което следователно трябва да е чисто автоматично и да произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер²².

64. Следователно в рамките на настоящото дело трябва да се провери дали тези две условия са изпълнени.

а) Относно първото условие, свързано с последиците от спорното решение за правното положение на собствениците на земи

65. Както посочих, в точка 54 от обжалваното определение Първоинстанционният съд приема, че спорното решение, „с което се определят като територии от значение за Общността зони от финландската територия, в които жалбоподателите [собствениците на земи — физически лица] притежават терени^[23], само по себе си [не] поражда последици за правното положение [на последните]“. Според Първоинстанционния съд спорното решение не съдържа нито една разпоредба относно режима на защита на териториите от значение за Общността и по този начин не засяга нито правата и задълженията на собствениците на земеделски земи, нито упражняването на тези права. Ето защо според Първоинстанционния съд включването на тези територии в списъка с териториите от значение за Общността не

поражда никакви задължения за икономическите оператори или за частните лица.

66. Не споделям този анализ.

67. Напротив, считам, че спорното решение само по себе си поражда преки последици за правното положение на собствениците на земи, при това при отсъствие на мерки за защита, приети от съответната държава членка.

68. Обратно на твърдението на Кралство Испания, спорното решение представлява обжалваем акт. То не е „декларативен акт“ или просто мярка с опосредяващ характер, тъй като определя окончателно становището на Комисията за териториите от значение за Общността, включени в мрежата „Натура 2000“²⁴.

69. Освен това спорното решение представлява увреждащ акт. Класирайки като територии от значение за Общността терените, върху които собствениците на земи притежават права, решението лишават тези лица от възможността да се разпоредят свободно с тях²⁵.

24 — Решение от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия (60/81, Recueil, стр. 2639, точка 10).

25 — Цитирам думите на професор G. Isaacs, че „жалбоподателят е пряко засегнат само ако обжалваният акт сам по себе си има като непосредствена последица лишаването му от дадено право или налагането на определено задължение по такъв начин, че поставя жалбоподателя в аналогична ситуация на онази, в която същият би се оказал, ако беше адресат на акта“ (Isaac, G. Droit communautaire général. 7. ed., Colin, Paris, 1999, p. 266).

22 — Вж. Решение по дело Комисия/Infront WM, посочено по-горе (точка 47 и цитираната съдебна практика).

23 — Курсивът е мой.

70. Същност посоченото решение има за последица ново ограничаване на правата на собствениците на земи, което не е съществувало към момента на придобиването им от собствениците и което прави по-трудно тяхното упражняване. Съгласно спорното решение собствениците на земи не могат повече да използват или продават терените си, без да имат предвид класирането на собствеността им като територия от значение за Общността. Следователно последицата от спорното решение за тяхното положение може да се изрази във вреда от икономическо и социално естество под формата на намаляване на стойността на терените или пълно или частично прекратяване на земеделските и лесовъдни дейности. Вредата може да се прояви и като поредица от ограничения при упражняването на правото на собственост, защото ако терените се класират като територии от значение за Общността, те се обременяват с нови тежести.

71. От една страна, на основание член 4, параграф 4 от директивата посочените терени са класирани като специални защитени зони.

72. От друга страна, съгласно член 4, параграф 5 от директивата държавите членки са длъжни да въведат режим на защита на териториите, посочени в спорното решение, в съответствие с разпоред-

бите на член 6, параграфи 1—4 от директивата²⁶. Държавите членки трябва например да приемат всички необходими за опазването на териториите консервационни мерки²⁷. В тази връзка те могат да забранят някои дейности вътре в защитените зони като прочистване и обезлесяване или да ограничат строителните и експлоатационните работи. Освен това за всички планове и всички проекти, които могат да окажат значително влияние върху териториите от значение за Общността, каквито са проектите за водовземане, държавите членки трябва да предвидят издаване на предварително административно разрешение въз основа на проверка на въздействието им върху съответната територия²⁸.

73. Тези мерки са също ограничения за упражняването на правото на собственост и са пряко свързани с класирането на терените на собствениците на земи като територии от значение за Общността.

74. В делото, по което е постановено Решение по дело Комисия/Infront WM, посочно по-горе, което ми изглежда сходно, Съдът признава прякото засягане на жалбоподателя. Обжалваният акт е решение на Комисията, с което се констатира съответствието с общностното право на британска правна уредба, която

26 — Вж. Решение от 13 януари 2005 г. по дело Dragaggi и др. (C-117/03, Recueil, стр. I-167). В точка 21 от решението Съдът приема, че мерките за защита, посочени в член 6, параграфи 2—4 от директивата, се налагат по отношение на териториите, които в съответствие с член 4, параграф 2, трета алинея от директивата са включени в списъка на избраните територии като територии от значение за Общността, съставен от Комисията съгласно процедурата по член 21 от директивата.

27 — Член 6, параграфи 1 и 2 от директивата.

28 — Член 6, параграф 3 от директивата.

съгласно Директива 89/552/ЕИО²⁹ определя изискванията за излъчване на важни събития от телевизионни оператори. Съдът признава, че дадено предприятие, в случая Infront WM AG, чиято дейност се изразява в закупуване и препродажба на права за излъчване на спортни събития, е пряко засегнато от този акт, доколкото правната уредба, приета от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и одобрена от посочения акт, налага известни ограничения за тези оператори, когато възнамеряват да разпространяват обозначените събития, за които Infront е придобило изключителните права. Съдът приема, че „[д]околкото тези ограничения са свързани с условията, при които [посочените] оператори придобиват от Infront [WM AG] правата за [...] излъчване [...], приетите от Обединеното кралство и от спорния акт мерки водят до нови ограничения по отношение на правата на това дружество, които не са съществували към момента, в който то е придобило посочените права за телевизионно излъчване, и които правят упражняването на тези права по-трудно. Следователно спорният акт засяга пряко правното положение на Infront [WM AG]“³⁰.

75. Тази съдебна практика ми изглежда напълно приложима в нашия случай.

29 — Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконовни и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232).

30 — Точки 47—52.

76. При тези условия и предвид тези съображения смятам, че спорното решение наистина засяга пряко правното положение на собствениците на земи.

77. Сега е необходимо да се разгледа дали мерките за прилагане, които изисква спорното решение, са чисто автоматични, или напротив, националните органи запазват дискреционно правомощие в това отношение.

б) Относно второто условие, свързано с обхвата на правото на преценка на държавите членки при изпълнението на спорното решение

78. От постоянната съдебна практика следва, че в случаите, когато общностен акт е адресиран от институция до държава членка, ако действията, които трябва да предприеме държавата членка, за да изпълни акта, имат автоматичен характер или ако последиците от разглеждания акт се налагат недвусмислено, той засяга пряко всяко лице, засегнато от тези действия³¹.

31 — Решение от 5 май 1998 г. по дело Dreyfus/Комисия (С-386/96 Р, Recueil, стр. I-2309, точка 43 и цитираната съдебна практика), както и Определение на Първоинстанционния съд от 10 септември 2002 г. по дело Jaran Tobacco и JT International/Парламент и Съвет (Т-223/01, Recueil, стр. II-3259, точка 46).

79. В случай че съществува национална изпълнителна мярка, която застава между обжалвания акт и жалбоподателя, Съдът счита, че сама по себе си тя не е основание за недопустимост на жалбата, ако има чисто автоматичен характер или нейният смисъл е предвидим и може да се изведе от общностната правна уредба³². Съдът например приема, че това е така в случая, по който е постановено Решение по дело Комисия/Infront WM, посочено по-горе. Въпреки наличието на свобода на действие при изпълнението на обжалвания акт Съдът констатира, че националните органи нямат никакво право на преценка относно целения резултат, тъй като той е определен единствено в този акт³³.

80. В замяна на това, ако обжалваният акт оставя действителен избор на държавата членка адресат, като ѝ дава възможност да действа или да бездейства или не я задължава да действа по определен начин, Съдът счита, че частноправният субект не може да твърди, че има пряк интерес да обжалва акта³⁴.

81. Както отбелязах, в точки 55—58 от обжалваното определение Първоинстан-

ционният съд разглежда съдържанието на задълженията на държавите членки съгласно член 4, параграфи 4 и 5 и член 6 от директивата. Той стига до извода, че всички тези задължения изискват приемането на акт от страна на съответната държава членка, с който тя да уточни по какъв начин възнамерява да изпълни въпросното задължение на своя територия. По-нататък Първоинстанционният съд приема следното:

„60 Следователно от директивата [...], въз основа на която е било взето [спорното] решение, произтича, че тя обвързва държавата членка по отношение на постигането на дадения резултат, като оставя на националните власти компетентността относно консервационните мерки, които да се вземат, и относно разрешителните процедури, които да се следват^[35]. Този извод не би могъл да се обезсили поради обстоятелството, че признатата на държавите членки свобода на преценка трябва да се упражнява в съответствие с целите на директивата [...].“

82. Въз основа на последната констатация Първоинстанционният съд отхвърля като неоснователна жалбата за отмяна, подадена от собствениците на земи.

83. Не споделям това виждане поради следните съображения.

32 — Вж. по-специално Решение от 13 май 1971 г. по дело International Fruit Company и др./Комисия (41/70—44/70, Recueil, стр. 411, точка 25), както и Решение от 23 ноември 1971 г. по дело Vock/Комисия (62/70, Recueil, стр. 897, точки 7 и 8).

33 — Точки 59—63.

34 — Вж. по-специално Решение от 21 януари 1999 г. по дело Франция/Comafrica и др. (C-73/97 P, Recueil, стр. I-185). В това дело Съдът приема, че Регламент (ЕО) № 3190/93 на Комисията от 19 ноември 1993 г. за определяне на единен коефициент на намаляване при определянето на количеството банани, което ще се отпусне на всеки оператор от категории „А“ и „В“ в рамките на тарифната квота за 1994 г. (ОВ L 285, стр. 28), не засяга пряко операторите, защото в действителност компетентните национални органи въз основа на регламента са длъжни да определят окончателните количества банани, които операторите ще могат да внесат през този период.

35 — Курсивът е мой.

84. От една страна, напомням, че спорното решение има окончателен характер и е изцяло задължително за държавите членки, без те да могат да преразгледат класирането на терените в мрежата „Натура 2000“.

85. От друга страна, според мен при изпълнението на това решение държавите членки разполагат с твърде органичена свобода на преценка.

86. В настоящия случай спорният между страните въпрос следва от обстоятелството, че прилагането на спорното решение изисква приемането на мерки за изпълнение от страна на държавите членки. Както обаче посочих, наличието на национална изпълнителна мярка, която застава между обжалвания акт и жалбоподателя, само по себе си не е причина за недопустимост на жалбата. В такива случаи Съдът разглежда обхвата на свободата на преценка, с която разполагат държавите членки при изпълнението на обжалвания акт.

87. В настоящия случай обаче тези мерки за изпълнение са определени от директивата, която по дефиниция следва да остави свобода на преценка на държавите членки. Напомням, че всъщност съгласно член 249, трета алинея ЕО държавите членки са обвързани с постигането на даден резултат, но разполагат с известна

свобода при избора на формата и средствата, които да използват за постигане на този резултат³⁶.

88. Следователно в случая въпросът е дали съгласно разпоредбите на директивата държавите членки разполагат с достатъчна свобода на преценка при изпълнението на спорното решение, която да им позволява да действат или да бездействат, или напротив — те са задължени да действат по определен начин.

89. Начинът и условията за изпълнение на спорното решение са определени в член 4, параграфи 4 и 5 и член 6 от директивата.

90. На първо място, след като Комисията приеме списъка с териториите от значение за Общността, държавите членки са длъжни да ги определят за специални защитени зони във възможно най-кратък срок, но не по-късно от шест години. Както посочват жалбоподателите, разпоредбите на член 4, параграф 4 от директивата са ясни и в това отношение държавите членки не разполагат с никаква свобода на преценка³⁷.

36 — Вж. също Решение от 18 декември 1997 г. по дело Inter-Environnement Wallonie (C-129/96, Recueil, стр. I-7411, точка 45).

37 — Вж. раздел 2.2 от жалбата.

91. На второ място, съгласно член 4, параграф 5 от директивата държавите членки са длъжни да приложат режима на защита, посочен в член 6, параграфи 2—4 от директивата, спрямо териториите, включени в списъка на териториите от значение за Общността³⁸. Както отбелязва Съдът в Решение по дело Dragaggi и др., посочено по-горе, включването на дадена територия в списъка на териториите от значение за Общността и прилагането на мерките за защита, посочени в споменатата разпоредба, са изрично свързани³⁹.

92. Несъмнено националните органи не са лишени изцяло от свобода на преценка при изпълнението на член 6 от директивата и на спорното решение. Всъщност, за да изпълнят задълженията, които следват от тях, националните органи могат да предвидят подходящ режим на защита на териториите, който може да се различава в зависимост от икономическите, социалните и културните изисквания, както и от регионалните и местните особености на всяка държава членка⁴⁰.

93. Въпреки това свободата на преценка, която им е призната, според мен е твърде ограничена.

94. Всъщност националните органи трябва да направят така, че собствениците на терени, класирани като територии от

значение за Общността, да не влошават състоянието на естествените местообитания, намиращи се в тяхната собственост, и да не обезпокояват видовете, живеещи в това пространство, по начин, който противоречи на изискванията на директивата. За тази цел националните органи трябва да приемат мерки за защита, които според мен са доста предвидими и чийто смисъл лесно може да се определи. Мерките трябва да позволят да се запази и възстанови „благоприятното състояние на запазване“ на естествените местообитания и видовете диви животни и растения от интерес за Общността⁴¹. Мерките също трябва да позволят да се избегнат всички рискове от влошаване и обезпокояване на териториите. Споменатите мерки представляват пряко изпълнение на спорното решение. Именно те и съответно в случая — спорното решение, определят целения резултат. Тогава по отношение на този резултат националните власти не разполагат с никаква свобода на преценка.

95. Следователно засягането на правното положение на собствениците на земи се дължи на изискването за постигане на този резултат.

96. Освен това общностните институции определят все по-тесни граници за свобода

38 — Вж. Решение от 14 септември 2006 г. по дело Bund Naturschutz in Bayern и др. (C-244/05, Recueil, стр. I-8445, точка 35).

39 — Точка 24.

40 — В това отношение вж. член 2, параграф 3 от директивата.

41 — Вж. член 1, букви д) и и) и член 2, параграф 2 от директивата. Съгласно член 1, буква д) от директивата състоянието на запазване на едно естествено местообитание се счита за благоприятно, ако неговият естествен район на разпространение в рамките на територията, която тази област заема, е постоянен или се разширява, ако са налице необходимите структура и функции за дългосрочното му поддържане и предпоставките за понататъшното му съществуване в обозримо бъдеще и ако състоянието на запазване на характерните за него видове по смисъла на член 1, буква и) от директивата е благоприятно.

дата за преценка на компетентните национални органи.

97. В това отношение Комисията е издала насоки за тълкуване на член 6 от директивата, в които посочва обхвата и съдържанието на всяка негова разпоредба⁴². Що се отнася например до изпълнението на член 6, параграф 2 от директивата, Комисията уточнява смисъла на понятията за обезпокояване и за влошаване на териториите, и по-специално посочва на държавите членки по какъв начин следва да се оценяват рисковете. Освен това Комисията определя условията и сроковете, в които държавите членки са длъжни да приемат мерки за опазване⁴³. По-нататък, що се отнася до изпълнението на член 6, параграф 4 от директивата, Комисията уточнява какво трябва да се разбира под „причини от по-важен обществен интерес“ и под „компенсаторни мерки“. Между другото тя посочва кога следва да се предвиждат тези мерки, кой трябва да поеме разходите, свързани с тях, и на кого да се нотифицират.

98. Освен това Комисията, чрез процедурата с иска за установяване на неизпълнение на задължения, и Съдът, в рамките на своя съдебен контрол, осъществяват доста задълбочен контрол върху мерките, приемани от държавите членки съгласно член 6 от директивата. Броят на съдебните спорове, свързани с изпълнението на

директивата, го доказва. В това отношение Съдът посочва, че точното транспониране на директивата е от „особена важност, [доколкото] управлението на общото наследство е поверено на държавите членки за съответната им територия“⁴⁴. Според Съда, доколкото директивата установява „сложни и технически правила“, „държавите членки са задължени в особена степен да следят, законодателството им, предназначено да осигури транспонирането на тази директива, да бъде ясно и точно, включително относно съществените задължения за надзор и контрол“⁴⁵.

99. В този смисъл Съдът не се колебае да уточни особеностите на механизма за защита, посочен в член 6, параграф 3 от директивата. Според Съда „проверката“ по смисъла на тази разпоредба изисква от компетентните национални органи да идентифицират всички аспекти на плана, които могат да засегнат целите за съхранение на съответната територия. По-нататък, според Съда планът или проектът може да бъде разрешен само при условие че компетентните национални органи са се уверили, че същият няма вредоносни последици за съответната територия. Също така, както Съдът уточнява, „ако съществува несигурност относно липсата на вредоносни последици [...], компетентният орган трябва да откаже разрешението“⁴⁶. Както основателно отбелязват жалбоподателите, даденото въз основа на тези критерии разрешение оставя твърде ограничена свобода на преценка на държавите членки⁴⁷.

42 — Насоките са озаглавени „Управление на територии „Натура 2000“ — разпоредбите на член 6 от Директива „Местобитания“ (92/43/ЕИО)“ (Люксембург, 2000).

43 — Вж. също Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Комисия/Люксембург (С-75/01, Recueil, стр. I-1585, точки 41 и 42), както и Решение от 20 октомври 2005 г. по дело Комисия/Обединено кралство (С-6/04, Recueil, стр. I-9017, точки 29—39).

44 — Решение по дело Комисия/Обединено кралство, посочено по-горе (точка 25).

45 — Пак там (точка 26).

46 — Решение от 7 септември 2004 г. по дело Waddenvereniging и Vogelbeschermingsvereniging (С-127/02, Recueil, стр. I-7405, точки 52—60).

47 — Точка 30 от жалбата.

100. Ето защо ми се струва, че от момента, в който Комисията приеме дадена територия като територия от значение за Общността, държавите членки нямат друг избор, освен да определят тази територия като специална защитена зона и да въведат режим на защита, позволяващ опазването на посочената територия съгласно изискванията на директивата. Обстоятелството, че е възможно държавите членки да притежават известна, макар и ограничена свобода на преценка относно консервационните мерки, които да се вземат, и относно разрешителните процедури, които да се следват, според мен не би трябвало да има влияние върху последиците от спорното решение като такова.

101. Предвид всичко изложено по-горе считам, че в случая са изпълнени двете изисквания от съдебната практика условия за установяване на пряко засягане на дадено физическо или юридическо лице от общностен акт.

102. Ето защо считам, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че собствениците на земи не са пряко засегнати от спорното решение, и поради това предлагам на Съда да отмени обжалваното определение.

103. При това положение мисля, че не е необходимо да се разглежда третото правно основание, изведено от липсата на ефективна съдебна защита.

104. Освен това считам, че на основание член 61, първа алинея от Статута на Съда⁴⁸ той може да постанови окончателно решение по допустимостта на жалбата в първоинстанционното производство.

VI — По допустимостта на жалбата за отмяна в първоинстанционното производство

105. Тъй като Първоинстанционният съд не е преценил този въпрос в обжалваното определение, ще разгледам в каква степен собствениците на земи могат да бъдат лично засегнати от спорното решение. След този анализ ще разгледам допустимостта на жалбата, подадена от МТК.

⁴⁸ — Съгласно тази разпоредба, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. В този случай той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

А — По допустимостта на жалбата за отмяна, подадена от собствениците на земи

1. Доводи на страните

106. В своето възражение за недопустимост, повдигнато в рамките на първоинстанционното производство, Комисията поддържа, че собствениците на земи не са лично засегнати от спорното решение. Тя посочва най-напред, че това решение не ги засяга по начин, който да ги лишава от правата върху техните имоти. Посоченото решение не им давало никакви права и не им налагало никакви задължения. Понататък Комисията подчертава, че териториите, включени в приетия със спорното решение списък, са определени изключително въз основа на биологични критерии съгласно член 1, буква к) от директивата. В това отношение Комисията счита, че е невъзможно да се идентифицират собствениците на териториите, класирани като територии от значение за Общността, въз основа на спорното решение или на данните, послужили за неговото изготвяне. Накрая Комисията отбелязва, че териториите, посочени в това решение, представляват интерес и за други лица, освен за собствениците на земи, например за строителните предприятия, неправителствените организации или „средния гражданин“.

107. Напротив, жалбоподателите считат, че са в особено положение, което ги отличава от всички останали лица, доколкото спорното решение се отнася до земи, на които те са собственици, и засяга правното им положение.

2. Съображения

108. Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението⁴⁹.

109. От практиката на Съда следва също, че когато дадено решение засяга група лица, които са определени или са били определени към момента на приемане на този акт в зависимост от присъщи за членовете на тази група критерии, тези лица могат да бъдат лично засегнати от посочения акт в качеството си на част от ограничен кръг икономически оператори⁵⁰. Съдът отбелязва, че това е така, когато решението изменя правата, които частноправен субект е придобил преди неговото приемане⁵¹.

110. В настоящия случай считам, че собствениците на земи са част от затворен

49 — Вж. по-специално Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197, и по-специално стр. 223), Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (С-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33) и Решение по дело Комисия/Infrafront WM, посочено по-горе (точка 70).

50 — Вж. по-специално Решение от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия (11/82, Recueil, стр. 207, точка 31), Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (С-182/03 и С-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 60), както и Решение по дело Комисия/Infrafront WM, посочено по-горе (точка 71).

51 — Решение по дело Комисия/Infrafront WM, посочено по-горе (точка 72 и цитираната съдебна практика).

кръг, чиито членове са конкретно засегнати от спорното решение поради три причини.

111. На първо място, те се намират в особено положение, тъй като притежават право на собственост върху териториите, засегнати от спорното решение.

112. На второ място, собствениците на земи са могли да бъдат идентифицирани от Комисията към момента на приемане на решението. Всъщност засегнатите от спорното решение територии са идентифицирани чрез географските им координати (географска ширина и географска дължина). Тези данни, които са предложени, изпратени и после одобрени от държавата членка, позволяват да се идентифицират парцелите, върху които съществува право на собственост. Същевременно по принцип правото на собственост на всеки от нас е вписано от националните органи в регистри.

113. На трето място, както показах, спорното решение засяга правното положение на собствениците на земи, и по-специално възможността им свободно да се разпореждат със своите права.

114. Според мен при това положение допустимостта на жалбата за отмяна, подадена от собствениците на земи, може да се впише в установената практика на Съда, според която частноправен субект може да оспорва законосъобразността на общностен акт, когато този акт изменя правата, които лицето е придобило преди приемането му.

115. Както посочих в точки 99—102 от заключението си по делото, по което е постановено Решение по дело Комисия/Infront WM, посочено по-горе, в Решение по дело Toepfer и Getreide-Import Gesellschaft/Комисия⁵² Съдът за пръв път признава, че частноправен субект може да бъде лично засегнат от решение, адресирано до държава членка. Съдът възприема това виждане и в Решение по дело Vock/Комисия, посочено по-горе, както и в Решение по дело Agricola commerciale olio и др./Комисия и Решение по дело Savma/Комисия⁵³. В Решение по дело SAM/Комисия⁵⁴ Съдът също приема, че частноправен субект има процесуална легитимация, когато обжалваната мярка се отнася до заварени положения към момента на приемането ѝ и застрашава упражняването за в бъдеще на придобити права. Съдът се произнася в този смисъл и в Решение по дело Комисия/Infront WM, посочено по-горе.

52 — Решение от 1 юли 1965 г. (106/63 и 107/63, Recueil, стр. 525).

53 — Решение от 27 ноември 1984 г. (232/81, Recueil, стр. 3881 и 264/81, Recueil, стр. 3915).

54 — Решение от 18 ноември 1975 г. (100/74, Recueil, стр. 1393).

116. Освен това, щом разглежданото право на собственост⁵⁵ е с ранг на основно право в общностния правен ред, според мен е очевидно, че при неговото нарушаване трябва да е налице ефективно средство за съдебна защита пред общностния съд.

случай, тъй като правата на собствениците на земи са придобити преди приемането на спорното решение.

117. Струва ми се, че този анализ се подкрепя от общностната съдебна практика, и по-специално от Решение по дело Codorniu/Съвет⁵⁶. В това дело дружество, което е учредено по испанското право и от 1924 г. притежава марката „Gran Cremant de Codorniu“, иска отмяна на разпоредба от регламент на Съвета, с която му се забранява за определен срок да ползва означението „crémant“. Въпреки нормативния характер на обжалвания акт Съдът приема за допустима неговата жалба по съображение за защита на правото на собственост, което дружеството притежава върху марката съгласно испанското законодателство.

119. Ето защо предвид всичко изложено по-горе считам, че те са лично засегнати от решението.

120. Следователно собствениците на земи отговарят на условията по член 230, четвърта алинея ЕО за обжалване на решението. Поради това предлагам на Съда да обяви жалбата им за допустима.

118. Тази съдебна практика ми изглежда напълно приложима към настоящия

55 — Вж. по-специално Решение от 26 ноември 1996 г. по дело T. Port (C-68/95, Recueil, стр. I-6065, точка 40), както и Решение от 10 юли 2003 г. по дело Booker Aquaculture и Hydro Seafood (C-20/00 и C-64/00, Recueil, стр. I-7411, точка 67 и цитираната съдебна практика).

56 — Решение от 18 май 1994 г. (C-309/89, Recueil, стр. I-1853). В подкрепа на този анализ вж. становището на Cassia, P. L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires. Dalloz, Paris, 2002, p. 752, 968 sq.

121. Сега трябва да се разгледа допустимостта на подадената от МТК жалба за отмяна на спорното решение.

Б — По допустимостта на жалбата за отмяна, подадена от МТК

122. От доказателствата по преписката следва, че МТК представлява интересите на 163 000 земеделски и горски стопанства, включително интересите на собствениците на земи⁵⁷.

123. Допустимостта на жалба, подадена от сдружение за защита на колективни интереси пред общностния съд, също се определя по член 230, четвърта алинея ЕО. Напомням, че тази разпоредба обуславя правото на всяко физическо или юридическо лице да обжалва решение, на което не е адресат, от изпълнението на двойното условие това решение да го засяга пряко и лично.

124. Следователно сдружение за защита на колективни интереси е процесуално легитимирано да поиска отмяната на решение, на което не е адресат, ако това решение засяга пряко и лично него или членовете му. Съгласно постоянната съдебна практика едно сдружение не е процесуално легитимирано да оспорва

такъв акт по съображения за защита на общите и колективни интереси на членовете, които то представлява⁵⁸. По този начин се избягва възможността частноправните субекти да заобикалят процесуалните изисквания на член 230, четвърта алинея ЕО чрез създаването на такова сдружение⁵⁹.

125. Както следва от практиката на Съда, сдружение като МТК е процесуално легитимирано да подаде жалба за отмяна на решение на Комисията само при две хипотези. На първо място, жалбата му е допустима, ако представляваните от него членове или някои от тях имат процесуална легитимация⁶⁰. В този случай се приема, че сдружението встъпва в правата на своите членове. На второ място, жалбата му може да бъде допустима и ако то може да докаже, че има

57 — Точки 3 и 6 от жалбата в първоинстанционното производство и точка 66 от писменото становище, подадено от жалбоподателя след възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията.

58 — Решение от 14 декември 1962 г. по дело *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* и др./Съвет (16/62 и 17/62, Recueil, стр. 901, 919 и 920), Определение от 18 декември 1997 г. по дело *Sveriges Betodlare* и *Henrikson*/Комисия (С-409/96 Р, Recueil, стр. I-7531, точка 45), Решение на Първоинстанционния съд от 11 февруари 1999 г. по дело *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* и *Napag-Lloyd*/Комисия (Т-86/96, Recueil, стр. II-179, точка 55), както и Определение на Първоинстанционния съд от 29 април 1999 г. по дело *Unione provinciale degli agricoltori di Firenze* и др./Комисия (Т-78/98, Recueil, стр. II-1377, точка 36).

59 — В това отношение вж. анализа на Cassia, Р. Op. cit., 1226 sq.

60 — Решение на Съда от 7 декември 1993 г. по дело *Federmineraria* и др./Комисия (С-6/92 Recueil, стр. I-6357, точка 17), Решение на Първоинстанционния съд от 6 юли 1995 г. по дело *АПЕС* и др./Комисия (Т-447/93—Т-449/93, Recueil, стр. II-1971, точка 62), както и Определение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1997 г. по дело *Federolio*/Комисия (Т-122/96, Recueil, стр. II-1559, точка 61) и Решение от 29 септември 2000 г. по дело *СЕТМ*/Комисия (Т-55/99, Recueil, стр. II-3207, точки 23 и 24).

собствен интерес от водене на делото. Съдебната практика приема, че това може да е така, когато качеството на сдружението като страна в преговори е било засегнато от акта, чиято отмяна се иска⁶¹.

МТК ги представлява, жалбата му се явява допустима.

126. В рамките на настоящия спор жалбоподателите поддържат, че жалбата на МТК е допустима, тъй като по-голямата част от членовете му лично имат процесуална легитимация.

129. Като се има предвид практиката на Съда, това обстоятелство ми изглежда достатъчно, за да обоснове допустимостта на жалбата на МТК.

127. Аз също споделям това мнение.

130. С оглед на тези съображения предлагам на Съда да отхвърли повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост на жалбата, подадена от жалбоподателите пред Първоинстанционния съд.

128. Всъщност мисля, че с настоящата жалба МТК цели да защити личните интереси на някои от членовете си, и по-специално интересите на собствениците на земи. Както обаче обясних, според мен тези членове са пряко и лично засегнати от спорното решение. Следователно, тъй като

131. Освен това предлагам на Съда да върне делото на Първоинстанционния съд, за да постанови решение по основателността на жалбата, и да не се произнася по съдебните разноски⁶².

61 — Решение от 2 февруари 1988 г. по дело *Kwerkerij van der Kooy* и др./Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точки 21—24), както и Решение от 24 март 1993 г. по дело *CIRFS* и др./Комисия (C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точки 28—30).

62 — Решение от 15 май 2003 г. по дело *Pitsiorlas*/Съвет и ЕЦБ (C-193/01 P, Recueil, стр. I-4837).

VII — Заключение

132. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

- „1) Отменя Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 22 юни 2006 г. по дело Sahlstedt и др./Комисия (T-150/05).
- 2) Отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията на Европейските общности пред Първоинстанционния съд на Европейските общности.
- 3) Връща делото за разглеждане от Първоинстанционния съд на Европейските общности, за да постанови решение по основателността на жалбата.
- 4) Съдът не се произнася по съдебните разноски.“